До Українського Козацького Народу.

Постріл в Парижі 25 травня 1926 р., мов грім передчасної бурі роскотився по всім закуткам на чужині та широкою луною по безмежним степам України, принісши Тобі і Козацьким могилам звістку, що впав **найлішший син України і Твій Головний Вождь Симон Петлюра.**

Помолись же щиро, Український Козацький Народе, за упокой його Великої Душі і схиливши голови над його свіжою могилою, замислись над тим, що в X-му столітї, на руїнах Держави царських Скитів, збудував Ти, під проводом **Хороброго Святослава й Володимера Великого,** могутню Українську Державу.

Але не втримали Твої могутні рамена того тягару нелюдської боротьби, яку вів Ти за схоронення своєї державности, та за мир і спокій народів західної Европи, затуляючи їх сво'ми персями від навалу диких татарських горд.

В XVII столітї відбудував Ти знову, під проводом Твого найславнійшого і **Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, Самостійну Українську Народню Козацьку Републику.** Але не скористав Ти праці Залізного Гетьмана.

Замість зміцнення та удосконалення господарства в своїй властній державі, Ти, під'юджуемий ворогами та своїми ренегатами, пішов на партійну гризотню та деморалізацію своїх сил, створивши на своїй рідній землі Руїну, котра, на радість Твоїх ворогів знищела перш усього Тебе самого морально, національно й економично, та кинула в ярмо московської неволі.

Переживаючи цей ганебний стан рабства, Ти всеж не послухав могутнього поклику **Твоїх Великих Гетьманів: Івана Виговського, Петра Дорошенка та Івана Мазепи,** котрі кликали Тебе до остатньої крівавої боротьби за Самостійність Твоєї Батьківщини.

Покинув Ти також Твого славетнього **Гетьмана Пилипа Орлика,** який з купкою Українського Козачества, боровся невпинно на чужині за честь України та Твою свободу.

Не принесла Тобі також довгочеканої волі і революція 1917 р.

Кинутий чужою, провокаційною, пропагандою в межеусобну боротьбу і в погоні за порожніми гаслами "единого революційного російського фронту", Ти знищив себе і Батьківщену, та знову упав в ярмо неволі.

І от тепер, замісг того щоби посідати в згоді свою рідну землю, Ти згубив її, віддавши на руїну ворогам, а сам у великому числі перебуваєш в злиднях на чужині.

Український Козацький Народе!

Глянь на Твою, колись велику і могутню, Батьківщену. Де золотом переливалися пишні й богаті степи, де шуміли гаї і вишневі садки, ховаючи в собі тихі козацькі оселі, де пишно росцвітали багаті міста, де стояли Твої Церкви і вівтарі прадідівської віри, – нині гори могил, мертві долини, горе, кров, сльози, голод і пошести, а над усією цією страшною могилою кряче чорний крук та вие голодний вовк, шукаючи, як і ворог-вандал, хижої здобичі.

До всього цього насипав Ти недавно свіжу могилу в Парижі над Симоном Петлюрою, як колись насипав в Галаці над Іваном Мазепою.

При такому становищі, котре, як і в часи після Полтавської катастрофи 1709 р., загрожує повним упадком України, в розумінню згублення нею единого проводу і прапору Державности – глибоко сколихнуло Українське Козачество і громадянство і вони, **Універсалом, від Організованого Українського Козачества б. Українських Армій, 1-го липня 1926 р., та Декляраціею, Українського Культурного Обеднання в Болгарії, від 4-го липня 1926 р.** звернулись до мене з проханям приняти загально державний провід в цей тяжкий переходовий мент, до часу поки прийде та довгочекана хвиля, коли Український Козацький Нарід, по звільненю своєї землі від окупантів, **зможе вільно оголосити той Уряд, якого він забажає.**

Приймаючи, з низьким уклоном подяки за честь і широке довіря, **Булаву і Бунчук Гетьмана України** на далекій чужині в час найбільшої нашої роз'еднаности, руїни і деморалізації; в час коли ворог посідає нашу землю; в час коли недавно упав смертью мученика Головний Отаман Симон Петлюра; в час коли я безохороний і беззахистний від усяких ворожих випадів проти мене – Я сподіваюсь, що Український Козацький Нарід зуміє збагнути те, що беру на себе цей тяжкий обов'язок не для властної пихи й користи **а лише для боротьби за волю мого народу і Самостійність України!**

"Бог і Україна"! – Мій Бог, програм і Прапор – мусить стати Твоїм Богом, програмом і Прапором і, коли я упаду на моєму тяжкому, тернистому шляхові, не думай про мене, а лише об тім, щоби жила **"Самостійна Соборна Великодержавна Україна".** Вибери негайно кращого і достойного з посеред себе, підляж йому яко Вождеві і неси мій клич **"Бог і Україна"** до повної перемоги і слави.

Українське Козачество!

Ти мусеш стати зразком едности і витрівалости для всіх упавших духом! Ти мусеш вірить – бо я вірю! Ти мусеш боротись – бо я борюсь! Ти мусеш бути переможцем – бо того жадає Україна і Нарід! — Та армія національного визволеня, котру Ти будуєш, росте зо дня на день, з години на годину. І як раз в цей, найтяжчий для України і для нас всіх, мент, я кажу що, **немає Українського червоного чи білого Козачества – а є Українське Народне Козацьке Військо!** Немає Українського комуністичного народу-пролетаріату – **а є Едина Велика і Могутня Українська Нація з'еднана в Українській Народній Козацькій Републиці** заповіданій їй **Богданом Великим!**

Отже тому я вірю, що скоро настане хвилина, коли, роз' єднаний ворогом, нарід згорнеться грізною силою в національні лави і піднявши, потоптані ворогами, **святі клейноди Слави і Волі України** він з гордим кличем **"Бог і Україна"** понесе їх в **Святопрестольний Київ.**

Звертаючись до Тебе, Український Козацький Народе, з вищесказаним моїм словом я одночасно оголошую при цьому основний державний програм **переходового часу,** на основі котрого будуть вироблені остоточні закони Републики.

1. Великодержавна Самостійна Соборна Україна – як Українська Народня Козацька Република.
2. Маєстат Українського Козацького Народу та Републики спочивають на історичних традиціях нації під Булавою Гетьмана України, що керує Републикою через, призначених ним, **Генерального Писара України (Канцлер), Наказного Отамана Українського Козачества і Генерального Обозного України** (Військовий Міністр), при повній співпраці з **Генеральною Державною Радою Републики** (Сойм) обібраною на засадах широкого народнього представництва.
3. В час переходовий і до повного звільнення України від чужої окупації, Гетьман з' еднує в своїй особі права Національного Діктатора Републики.
4. Гетьман обдаровує тітулами, рангами і орденами Українських громадян, котрі своєю громадсько-державною працею, чи військовими здібностями та хоробрістью користно прислужились Републиці і Нації.
5. Вищою судовою установою в Републиці є Генеральний Суд.
6. Терен України, взглядно господарчим и адміністративним вимогам, поділяеться на натуральні адміністративно-військові области.
7. Оголошуеться широка децентралізація внутрішнього законодавства і управління для областей, та усовуються всякі перепони і переслідуваня в правах по національним і релігійним ріжницям, за службу в радянських державних установах та червоній армії.
8. Державні апарати і видатки на них скорочуються.
9. Оголошуеться свобода, недоторканість і захист прав людини.
10. Українське Козачество, що має стати одним з головнійших факторів національного відродження України, відбудовуеться на історичних традиціях його внутрішнього керування і організації згідно особливого закону, Гетьманом України, до того Українському Козачеству наданим.
11. Українське рейстрове Козацьке військо буде організовано на основі вимог сучасної стратегії, тактики і техніки.
12. Оголошуеться закріплення приватньої властности та прінціпу приватньої ініціативи, як також зводеться до мінімума державне втручаня в приватньо-правове житя.
13. Землі, заняті Українським Козачеством і громадянством за час революції з 1917 р. і продуктивно ними обробляемі, закріплються за ними як власність.
14. Всі вільні землі будуть перебрані до державного земельного фонду Републики.
15. Старшини і Козаки, що боролись за визволеня України в лавах Українських Армій з 1917 р., як також родини загинувших в битвах, будуть наділені землею з державного земельного фонду по встановленій до того законом нормі, наколи такі беземельні або малоземельні.
16. Всі дальнїщі міровживаня і розпорядження влади Републики в вирішеню земельного питаня, будуть передані Земельним Областним Радам і будусть базуватись на засадах найліпшого забезпечення продовольчих потреб населення, та на розвитку сільського господарства в виглядах поліпшеня його якости й кількости.
17. Питаня поліпшеня народнього господарства та організація внутрішньої торгівлі – будуть передані Обласним Кооперативним Радам.
18. Вирішеня робітничого питаня влада Републики передасть Обласним Робітничим Радам, котрі мусять виробити проект сталого робітничого законодавства, регулюючого раз на завжди взаємовідносини меже робітниками і Урядом.
19. Визнаеться державне значіння Церкви в житю обновленої України. Оголошуеться свобода Автокефальної Української Церкви від бюрократичної опіки, при широкій матеріальній підтримці Церкви з боку Републики' По звільненю України від ворожої окупації буде скликаний Всеукраїнський Церковний Собор для проголошення і обраня Патріарха всея України, яко Единого незалежного Голови Української Автокефальної Церкви.
20. Уряд Републики доложить всіх сил до відродження міжнароднього значіння національної України в мирному співжитю з сусідами та иншими державами і в суспільній з ними праці над культурним і економичним відбудованям всесвітнього добробуту та правопорядку.
21. Оголошуеться признаня державних боргів, зроблених національними урядами України з 1917 р. на користь визволеня і економичної відбудови України. Остоточне вирішеня цього питаня, по звільненю України, буде передано спеціальній фінансовій комісії Републіки.
22. Наколи би з боку світових держава були заявлені вимоги що до визнаня Україною частини боргу, зробленого бувшим російським урядом з 1914 по 1917 р. р., то це може статись лише по визволеню України і по остоточному вияснею спеціальною фінансовою комісією Републики, який властне відсоток цього боргу спадає на Україну і чи дійсно цей відсоток боргу був виданий б. російським урядом на Україну.
23. За борги, зроблені сучасною окупаційною владою на Україні, уряд Републики відповідальности не бере.

Допоможи мені Всемогутній Боже і Ти, Український Козацький Народе, доконати на добро України і Тобі те, про що я тут оголошую і до чого стремить моя і Твоя думка.

Дано року Божого 1926, дня місяця Серпня 1 го на Скитальщині.

Орігінал властноручно підписав:
Іван Полтавець-Остряниця

Скрепив: – Наказний Отаман Українського Козачества і Генеральний
Уповноважений В. П. Н. К. Р. за кордоном.

Генерал Н. Горбанюк.